

عنوان مقاله:

بررسی کیفیت و احیای روانابهای شهری در شیراز

محل انتشار:

مجله آب و فاضلاب، دوره 19، شماره 66 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد پروین نیا - دانشجوی دکترای مهندسی عمران - آب و محیط زیست، دانشکده مهندسی، دانشگاه شیراز

غلامرضا رخشنده رو - دانشیار دانشکده مهندسی، بخش راه و ساختمان، دانشگاه شیراز

پرویز منجمی - استادیار دانشکده مهندسی، بخش راه و ساختمان، دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

در بسیاری از نقاط خشک و نیمه خشک جهان رواناب شهری به عنوان یکی از منابع آب قابل احیا و با ارزش مطرح است. در این مقاله به بررسی کیفیت رواناب شهری و امکان احیای آن در قسمتهای مختلف شهر شیراز پرداخته شده است. در شیراز عمده رواناب شهری به وسیله کانال های منتهی به رودخانه خشک جمع آوری و بدون هیچ گونه تصفیه و احیایی به دریاچه مهارلو انتقال می یابد. کیفیت رواناب از اولین دقایق ایجاد رواناب در سه زیر حوضه شهری بزرگ، متوسط و کوچک با کاربریهای متفاوت، مطالعه شده است. یک ایستگاه در پایین دست، نزدیک به انتهای حوضه شهری رودخانه خشک با حوضه ای به نسبت بزرگ، ایستگاه بعدی در وسط شهر جایی که قسمت عمده رواناب حاصل از خیابان می باشد و سومین ایستگاه در محدوده غرب شهر یک حوضه به نسبت کوچک با کاربری عمدتاً مسکونی در نظر گرفته شد. نتایج تحقیق نشان داد که بسیاری از آلودگی های رواناب جذب مواد معلق موجود می گردند و غلظت مواد معلق در رواناب این مناطق از حد مجاز تخلیه به منابع آبی بیشتر است. در عین حال، امکان احیای رواناب شهری در مناطق با کاربری مسکونی، با جداسازی شست و شوی اولیه و حذف آلودگی های آن از جمله مواد معلق و فلزات سنگین جذب شده به آنها وجود دارد. مهمترین فلز موجود در روانابهای قابل احیای شهر شیراز، فلز آهن بود که در محدوده 0/1 تا 9/6 میلی گرم در لیتر با حداکثر مقدار محلول مشاهده شده 4/4 میلی گرم در لیتر اندازه گیری شد. بعد از آهن، فلز روی دارای بالاترین غلظت با محدوده تغییرات 0/001 تا 2/7 میلی گرم در لیتر بود.

کلمات کلیدی:

رواناب شهری، احیا، شست و شوی اولیه، مواد معلق، فلزات سنگین، رودخانه خشک شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/293773>

